

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **X**, narozeného dne X
státní příslušnost: Ukrajina
bytem X
zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf
proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2021, čj. CPR-15594-2/ČJ-2021-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 16. 6. 2021, čj. CPR-15594-2/ČJ-2021-930310-V241, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 4. 2021, čj. KRPA-101752-15/ČJ-2021-000022-SV, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 2 let. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Primárně žalobce namítl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění v nepřiměřeně přísné délce, neboť v jeho případě se jednalo o nelegální pobyt pouze v délce tří měsíců. K tomu poukázal taktéž na svou trestní bezúhonnost. Žalobce považuje napadené rozhodnutí v otázce délky uloženého správního vyhoštění za nepřezkoumatelné, zvláště za situace, kdy správní orgán běžně ukládá za toto jednání správní vyhoštění v délce 1 roku či 18 měsíců (**námítky 1a a 1b**).
3. Dále žalobce namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS), sp. zn. 3 Azs 240/2014 a 5 As 102/2013, z níž žalobce částečně též citoval konkrétní pasáže, žalobce uvedl, že posouzení otázky nepřiměřenosti správního vyhoštění do rodinného a soukromého života je otázkou interpretace a aplikace práva, a tedy výkladu neurčitěho právního pojmu, nikoliv otázkou správního uvážení. Žalobce se domnívá, že správní orgány nesplnily hlediska, která je nutno vážit při interpretaci tohoto neurčitěho právního pojmu. V této souvislosti rovněž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (**námítky 2a a 2b**).
4. Žalobce v žalobě namítl též krátkost lhůty stanovené k vycestování (**námítka 3**). Doba 15 dnů je hrozně krátká, kdy se od této lhůty odčítá doba mezi doručením rozhodnutí a podáním žaloby, a ve výsledku se tak může stát, že žalobce bude mít v případě zamítnutí žaloby k vycestování pouhých 5 dnů, během kterých není možné vyřídit tranzitní vízum ani hraniční průvodku. Takto stanovená doba je téměř na nejspodnější hranici stanovené v § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, proto byl správní orgán povinen dostatečně odůvodnit, z jakého důvodu stanovil tak krátkou dobu k vycestování. Přitom nepostačí, pokud tuto lhůtu odůvodní pouze tím, že žalobce má cestovní pas a k opatření jízdenky jde o lhůtu dostatečnou.
5. Žalobce též namítl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené i pokud jde o samotné ukládané opatření (formu) (**námítka 4**), neodpovídá okolnostem daného případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů. Žalobce znovu zdůraznil svou trestní bezúhonnost a krátkou délku svého nelegálního pobytu v ČR. Žalobce kromě nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí v žalobě též uvedl, že v jeho věci byl stav věci zjištěn nedostatečně (**námítka 5**).
6. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť v žalobě jsou obsaženy naprosto

totožné argumentace, na které bylo reagováno v napadených rozhodnutích. Z těchto důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K projednání věci nařídil soud na den 16. 8. 2021 ústní jednání, neboť žalobce výslovně tento způsob projednání věci požadoval. Dne 29. 7. 2021 soud obdržel přípis žalované z téhož dne, kterým se z jednání omluvila z důvodu nemožnosti zajistit účast příslušného pracovníka na jednání v uvedený den, aniž by požadovala odročení jednání na jiný termín, a plně odkázala na své písemné stanovisko k žalobě. Dne 12. 8. 2021, ve 23:15 (ve čtvrtek před pondělním jednáním) soud obdržel omluvu zástupce žalobce z jednání z důvodu nutnosti jeho účasti při neodkladném úkonu v jiné věci, proto souhlasil s projednáním věci bez jednání a pro případ úspěchu ve věci zaslal též vyčíslení nákladů řízení. Soud ráno v den jednání, kdy se soudkyni zpravodajce fyzicky dostala omluva zástupce žalobce do dispozice, nařazené jednání na 11:00 hod zrušil a účastníky řízení obratem vyrozuměl o jeho nekonání bez náhrady termínu, neboť s ohledem na shora uvedené byly splněny podmínky pro projednání věci podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.
9. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
12. Podle § 119a odst. 2 téhož zákona [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
13. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
14. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců [d]oba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního

řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.

15. K tomu soud uvádí následující. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 24. 4. 2021 kontrolován hlídkou cizinecké policie v rámci pobytové kontroly na terminálu MHD Smíchovského nádraží v Praze 5. Kontrolou předloženého cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že naposled přicestoval na území ČR dne 5. 10. 2020. Jelikož vzniklo podezření, že žalobce na území ČR pobývá neoprávněně 112 dní po skončení oprávnění k pobytu na bezvízový styk, byly provedeny další úkony k prošetření věci.
16. Dne 25. 4. 2021 bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. V rámci výsledku dne 25. 4. 2021 za účasti tlumočníka do jazyka ukrajinského a zpět žalobce uvedl, že do ČR přicestoval 5. 10. 2020 přes Maďarsko a Slovensko s platným cestovním dokladem a povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, přijel, aby zde mohl pracovat. Pracoval pouze brigádně. Věděl, že zde může být 90 dnů. Z ČR nevycestoval, protože zaplatil jednomu člověku, který mu měl obstarat vízum.
17. Žalobce dále v rámci svého výsledku uvedl, že je svobodný a bezdětný, v ČR nemá nikoho, na Ukrajině má celou svou rodinu, především syna, rodiče a sourozence, je s nimi v pravidelném kontaktu. Ve vlasti má kde bydlet – se svými rodiči v rodinném domě. Adresu pobytu v ČR nezná, bydlí v pronajatém bytě s dalšími cizinci, adresu pro doručování má ve vlasti. Naposledy byl ve vlasti v říjnu 2020. Nemá v ČR ani žádnou osobu, vůči které by měl vyživovací povinnost, či osobu v péči. S žádným občanem EU nesdílí společnou domácnost. Jeho vycestování do vlasti nebude pro nikoho zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Nemá zde žádné závazky nebo pohledávky, nepáchal žádnou trestnou činnost. Ve vycestování mu nic nebrání, nemá ani žádnou překážku k vycestování, na Ukrajině mu žádný trest smrti, nelidské či ponižující zacházení ani jiné vážné nebezpečí nehrozí, je to pro něj bezpečná země. Nemá zde ani žádné sportovní, kulturní či společenské vazby. Zdravotní pojištění sjednané nemá, je zdravý, žádné léky ani návykové látky neužívá, žádného lékaře nenavštěvuje. V ČR nemá žádný majetek. Má dostatek financí z brigád, a to jak na pobytu zde, tak na vycestování. Žádných změn ani doplnění protokolu nežádal, a vlastnoručně jej podepsal jako úplný a správný.
18. Dne 25. 4. 2021 byl žalobce též vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, žádných změn nebo doplnění však nežádal a uvedl, že se dále vyjadřovat nebude. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně své rozhodnutí, v němž žalobci uložil podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění v délce 2 let za nelegální pobyt od 3. 1. 2021 do 24. 4. 2021, tj. 112 dní (*správní orgán I. stupně zřejmě zjevnou chybou v psaní uvedl datum „24. 4. 2020“, avšak ze správního spisu jasně vyplývá, že je o rok 2021 – pozn. soudu*), tedy od doby, kdy mu uplynula 3 měsíční doba povoleného pobytu v rámci šestiměsíčního období, do doby odhalení hlídkou cizinecké policie. Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobce vycházel zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, AFIS, z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 24. 4. 2021, cestovního dokladu žalobce, protokolu o jeho výsledku ze dne 25. 4. 2021, podkladových materiálů vedených pod čj. KRPA-101752-4/ČJ-2021-000022-SV a další části spisového materiálu vedeného ve věci žalobce.
19. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu I. stupně nikdy nedoplnil. Žalovaná proto přezkoumala rozhodnutí

správního orgánu I. stupně podle § 82 odst. 2 správního řádu, a jeho závěry potvrdila. Správní vyhoštění žalobce v délce 2 let žalovaná neshledala jako nepřiměřené.

20. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsáním právním závěrům.
21. Předně se soud zabýval námitkou nepřiměřenosti formy opatření a namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav (**námítka 4 a námitka 5**).
22. Soud k těmto námitkám především uvádí, že je žalobce uplatnil pouze v obecné rovině a nijak dále neuvedl, v čem konkrétně nepřiměřenost spatřuje, případně, jak měl podle jeho názoru správní orgán postupovat. Soud se s těmito značně obecně formulovanými námitkami navíc ani nemohl ztotožnit. Jak soud shrnul výše, ve správním spisu je jednoznačně doloženo, že pobyt žalobce na území ČR byl v době od 3. 1. 2021 do 24. 4. 2021 nelegální, a to na základě listinných důkazů, s kterými byl seznámen a mohl se k nim vyjádřit. Žalobce tyto skutečnosti nijak nepopíral, naopak, v průběhu svého výslechu uvedl, že věděl, že zde může pobývat maximálně 90 dní, nevystoval, protože čekal, že mu nějaká osoba zajistí vízum. Skutkový stav věci tak byl zjištěn zcela bezpečně a bez jakýchkoliv pochybností; žalobce ostatně v žalobě ani netvrdil, v čem je zjištěný skutkový stav nedostatečný. Správní orgány vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výslechu, a dále, na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a informačních systémů policie.
23. Správní soudy pak setrvale judikují, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly

v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. § 50a citovaného zákona. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly, a žalobce to ani v žalobě nijak konkrétně netvrdil. Při výslechu žalobce jasně uvedl, že před vycestováním z vlasti bydlel v zemi původu v rodinném domě se synem, rodiči a sourozenci. V ČR ani v EU nežije žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, nemá zde žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v zemi původu. Není rodinným příslušníkem občana ČR ani občana EU, s nikým takovým nežije ve společné domácnosti, nemá vůči nikomu zde pobývajícimu vyživovací povinnost. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*. Soud k tomu dále dodává, že pokud žalobce uváděl, že zaplatil jednomu člověku, aby mu obstaral vízum, soud připomíná, že je obecně známou skutečností, že povolení k pobytu a pracovní povolení soukromé osoby nevydávají, ale jsou to správní orgány toho kterého státu, do jejichž kompetence tyto záležitosti spadají. Žalobce se v případě jeho zájmu v ČR legálně pobývat a

úmyslu najít si v ČR legálně práci tedy měl primárně obracet na příslušné správní orgány, což však neučinil.

24. Tyto námitky tak nejsou důvodné.
25. Žalobce dále namítl nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a dále nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v této otázce (**námitky 2a a 2b**).
26. Ani s těmito námitkami se ovšem soud neztotožnil. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2 a § 174a), přezkoumatelným způsobem zabývaly.
27. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval na str. 4 až 6 svého rozhodnutí a posoudil přiměřenost dopadů s ohledem na žalobcem tvrzené rodinné vazby na území ČR, resp. ve vlasti. Žalobce na území ČR nemá žádné rodinné vazby, *a toto netvrdil ani v řízení před soudem – pozn. soudu*, správní orgán I. stupně k tomu dále uvedl, že žalobce má veškerou rodinu (syna, rodiče a sourozence) ve vlasti; žalobce neuvedl přitom žádnou vazbu na ČR. Po svém návratu bude bydlet se svou rodinou v rodinném domě. Žalobce tak má ve vlasti nepochybně větší rodinné vazby, než v ČR. Žalobce není ani jakkoliv závislý na jiné osobě, stejně jako se nemusí on starat o jinou osobu, ani k žádné takové osobě nemá vyživovací povinnost. Žalobce též uvedl, že v případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Správní orgán I. stupně dále neshledal v případě žalobce takový stupeň integrace v ČR, který by měl být překážkou pro jeho vycestování. Správní orgán I. stupně tak uzavřel, že dopad rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života nebude nepřiměřený. Tuto skutečnost potvrdil i sám žalobce podpisem protokolu o výsledku.
28. Po posouzení kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně dále konstatoval, že žalobce je rozvedený a má syna, zopakoval, že veškerou svou rodinu má ve vlasti, naopak v ČR se nenachází nikdo z jeho rodiny. V ČR žalobce nic nedrží, byl zde dle jeho slov za účelem zaměstnání. Svou pobytovou situaci neřešil a je pravděpodobné, že by svůj pobyt nadále neoprávněně prodlužoval a nevycestoval by. K tomu se žalobce sám během svého výsledku doznal. Žalobce nemá ani zdravotní potíže, ani věk, který by mu bránil se zpětně začlenit do ukrajinské společnosti. V zemi jeho původu mu přitom nehrozí žádné nebezpečí, trestní stíhání, mučení či nelidské zacházení. Žalobce navíc pochází z bezpečné zemi původu podle vyhlášky č. 328/2015 Sb. Při posuzování kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců tak přetrvávají aspekty svědčící v neprospěch žalobce, a proto je nutno konstatovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění je k povaze a míře protiprávního jednání žalobce zcela přiměřené.
29. Žalovaná vzhledem ke skutečnosti, že odvolání žalobce zůstalo nedoplněné, posuzovala zákonnost rozhodnutí obecně v celém rozsahu, přitom na str. 3 konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy a spisový materiál obsahuje dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, současně nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Délka uloženého opatření přitom odpovídá zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, a za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu a odpovídající zájmu sledovanému zákonem, které se nevymyká způsobu, kterým je rozhodováno v obdobných případech, a je proto i v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaná se se zjištěními a závěry správního orgánu I. stupně proto ztotožnila a odkázala na ně.

30. I v tomto případě soud konstatuje, že správní orgány formulovaly své závěry přezkoumatelným způsobem a jednoznačně z nich vyplývá, které skutečnosti zohlednily, a jakým způsobem je hodnotily. Soud se závěry správních orgánů ztotožňuje a taktéž na ně odkazuje. Pokud žalovaná odkázala plně na závěry správního orgánu I. stupně v této otázce, protože se s nimi zcela ztotožnila, nebylo ani její povinností znovu tyto závěry doslovně přepisovat, a takto vyjádřený závěr proto z pohledu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí dle názoru soudu zcela ob stojí. Z výpovědi žalobce, ani z jiných indicií zjištěných v průběhu správního řízení nevyplývalo, že by soukromý a rodinný život žalobce mohl být napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasažen. Takové okolnosti žalobce netvrdil ani v řízení před soudem. Proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. S ohledem na výše uvedené lze zopakovat, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně.
31. Pokud žalobce v této námitce zcela obecně argumentoval dále odkazem, resp. citací pasáže rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS, musí soud předně konstatovat, že závěry v něm učiněné nejsou nijak v rozporu s názorem vysloveným zdejší soudem, ani závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí. Podle tohoto rozsudku NSS posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu. Tímto způsobem k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce správní orgány i přistupovaly, tj. nejdříve interpretovaly neurčitý právní pojem ve světle individuálních okolností případu žalobce (tj. zkoumaly veškeré jeho vazby k ČR i k zemi původu), a poté jej na věc žalobce aplikovaly. Nebyly přitom povinny přesně do detailu vyjmenovat všechny podrobnosti ohledně pobytu a života žalobce v ČR, které již uvedly na jiných místech svého rozhodnutí, ani se podrobně zabývat všemi jednotlivými kritérii v § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména v situaci, kdy žalobce ani žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, netvrdil a ani ze spisu nevyplývaly (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34).
32. Žalobce též namítl nepřiměřenou délku uloženého správního vyhoštění (**námitka 1a**) a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v této otázce (**námitka 1b**).
33. Soud k námitce nepřiměřeně přísné délky uloženého správního vyhoštění (tj. 2 roky za nelegální pobyt trvající téměř 4 měsíce - 112 dnů) nejprve uvádí, že otázka délky uloženého správního vyhoštění, na rozdíl od otázky aplikace správního vyhoštění v případě naplnění některé ze skutkových podstat v § 119 zákona o pobytu cizinců, podléhá správnímu uvážení správního orgánu, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
34. Soud v souvislosti s touto námitkou ovšem neshledal překročení nebo zneužití meze správního uvážení správními orgány.
35. Správní orgán I. stupně se přiměřeností délky uloženého správního vyhoštění přezkoumatelným způsobem zabýval především na str. 7 svého rozhodnutí. Uvedl, že

stanovená doba byla stanovena v zákonném rozmezí, a to vzhledem k délce a závažnosti neoprávněného pobytu žalobce v ČR; žalobce zde pobýval ve vymezenou dobu neoprávněně, oprávnění k pobytu neřešil, byl odhalen až činností Policie ČR. Z jeho předešlého jednání je patrné, že by z ČR nevystoupal a nadále zde nelegálně pobýval. Žalovaná na tyto závěry odkázala, neboť se s nimi plně ztotožnila.

36. Takto formulované závěry a důvody lze považovat za zcela přezkoumatelné a dostatečné; vyplývá z nich, které skutečnosti správní orgány v souvislosti s přiměřeností délky správního vyhoštění hodnotily, a jaké závěry z takového hodnocení dovodily. Nelze proto mluvit o nepřezkoumatelnosti závěrů správních orgánů. Správní vyhoštění v délce 2 let bylo přitom uloženo v dolní polovině zákonného rozmezí, které umožňuje maximální délku stanovit až na 5 let. Správní orgány přitom nezjistily žádné skutečnosti, které by mohly hodnotit ve prospěch žalobce. Navíc uvedly, že přijaté řešení odpovídá správní praxi v obdobných případech.
37. Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, což mnohokrát ve své judikatuře konstatoval NSS, zejména v notoricky známém rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, na který ostatně odkazoval již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 6. V daném případě tedy protiprávní jednání žalobce trvající necelé 4 měsíce, a správní vyhoštění (tedy zákaz vstupu žalobce na území ČR) v délce dvou let. Soud přitom připomíná, že správní vyhoštění má za cíl taktéž dostatečně odradit cizince od dalšího porušování právních předpisů ČR, tj. musí být natolik citelným zásahem, aby se lakonicky řečeno cizinci takové porušování právních předpisů (zde neexistence povolení k pobytu) pro příště již „nevyplatilo“. K tomu, aby takový zásah nebyl nepřiměřený, např. z hlediska rodinných či jiných soukromých, kulturních a sociálních vazeb, slouží korektiv testu proporcionality, stanovený v § 174a zákona o pobytu cizinců (případně soudně dotvořený judikaturou NSS, Ústavního soudu či Evropského soudu pro lidská práva), přičemž u žalobce žádné takové vazby zjištěny nebyly; žalobce je netvrdil, a to ani v průběhu řízení před soudem. Správní orgány obou stupňů tak správně vyhodnotily, že z hlediska zjištěných skutečností, zejména s ohledem na neexistenci žádných vazeb na ČR, a naopak na existenci veškerých vazeb v zemi původu, nebude vyhoštění žalobce na dva roky nepřiměřené. Tomu odpovídá jak zjištěné skutkové okolnosti případu žalobce, tak shromážděný spisový materiál.
38. S ohledem na výše uvedené proto soud nemůže přisvědčit žalobci v tom, že by v daném případě bylo uložené vyhoštění v délce 2 let nepřiměřené a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, a soud se se závěry žalované v této otázce zcela ztotožnil a odkazuje na ně. Žalobní námitky žalobce přitom dle názoru soudu nijak neodůvodnily nutnost tyto závěry zpochybnit. V případě žalobce totiž bylo zjištěno jak porušování povinnosti disponovat platným oprávněním k pobytu na území, tak porušování dalších právních předpisů, zejména pokud jde o výkon výdělečné činnosti.
39. Dále soud uvádí, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že stejná nebo obdobná délka správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu (*a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu*) je cizincům ukládána i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, či sp. zn. 2 A 80/2020,

kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby). Soud tedy nemohl přisvědčit námitce žalobce o nepřiměřeně přísné délky uloženého správního vyhoštění, či o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v této části.

40. Žalobce, konečně, namítl nepřiměřeně krátkou dobu k vycestování (**námítka 3**). Z formulace § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že i v této části disponuje správní orgán diskreční pravomocí, proto soud k rozsahu přezkumu této námítky odkazuje na své závěry výše v bodě 33. Délka doby k vycestování byla stanovena na 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a tedy v zákonem stanoveném rozmezí, které dokonce připouští mnohem kratší dobu, a to 7 dní (a v určitých případech dobu ještě kratší). Správní orgán I. stupně k tomu na str. 7 svého rozhodnutí uvedl, že tato doba byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce disponuje cestovním dokladem a bude mít finanční prostředky na návrat domů. Považoval přitom takto stanovenou dobu za dostatečnou, aby si žalobce mohl vyřídit vše potřebné k vycestování, jako např. jízdenku apod.
41. Žalobce přitom tuto námitku formuloval zcela hypoteticky; nijak netvrdil, že v jeho případě bude vycestování ve stanovené lhůtě nereálné, ani proč. Soud proto ve stejné míře obecnosti uvádí, že považuje odůvodnění doby k vycestování za dostatečné; z takto stanovené právní úpravy je úmysl zákonodárce zcela jednoznačný, kdy dobu k vycestování vymezil minimální a maximální délkou, tj. 7 až 60 dní tak, aby mohly být při jejím stanovení individuálně zohledněny všechny okolnosti každého jednotlivého případu, a aby bylo vycestování též reálně možné. Z takto stanovené právní úpravy též plyne, že dobu minimálně 7 dnů zákonodárce považoval za dostatečnou pro všechny nejméně komplikované případy, tj. v případě existence cestovního dokladu cizince, kdy půjde o bezpečnou zemi, s dobrým dopravním spojením, a kdy je cizinec schopen hradit si náklady na vycestování sám, apod. Všechny tyto okolnosti jsou v případě žalobce naplněny, přesto mu byla doba k vycestování stanovena mnohem delší, než minimálně možná. Nadto soud uvádí, že i případná doba 5 dnů k vycestování na Ukrajinu (po odčítání doby od doručení rozhodnutí do podání žaloby), kterou argumentuje žalobce, není nereálná, v situaci, kdy žalobce musí přes podání žaloby k soudu počítat i s variantou, kdy soud jeho žalobě nevyhoví. Z tohoto důvodu je i poslední námitka žalobce dle přesvědčení soudu nedůvodná.

Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

42. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně